

Косйо. Видех я, бабо Красо, видех я от кжм пишманския пжт. . . . С едно дете слизаше насам.

Б. Краса. Тжй ти се е, баба, сторилъ.

Косйо. Моите очи се, бабо Красо, не лжжат. Познах я. Ами вземи, че попребери, пжк аз да ида та да завжрна стадото, че го на рида оставих.

(Излиза)

IV.

Илийчо. Той бжлнува, бабо Красо. Ами кога се завжрне, виж дано от твојта дума да вземе.

Б. Краса. Пжк може: — Седем години са веки мйнаха, нали той тжй бил казал, като счупил, стомната.

Илийчо. Хорски приказки са те, бабо Красо. . . . Ами ти му поприказвай, че от тебе той все. . . .

Б. Краса. (С болка) Ох, колко сжм му приказвала. . . . Кога го иска Неда Горнекрайката, колко му думи издумах: — не му се отключи сжрдцето. Като казал Калина, че Калина. . . . Кога да е тя ще се вжрне, кай, и пак тя ще бжде. Вдовица, макар, пак ще я взема.

Илийчо. Мама защо не рачи да иде: заканял се, щом го срещне, да го убие и нея тук доведе. . . . Че стига ли му ума, мама да се сжгласи. . . . И сега зел да се сжрди.

Б. Краса. От тогаз му ригна сжрдце и от вас. Колко пжти ми е разправял.

Илийчо. Язжк му за имането! Отгледа стадо, чет нема. . . . че да беше се задомил, а той. . . .

Б. Краса. Колко пжти, ей тжй, вечер край огнището ще седнем, па ще му излека дума подема, а той: — нема кай, бабо Красо, нема с друга да се сжбера. По-харно, кай, ей тжй с тебе за нея ще си хората и по-ще ми е леко на душа от колкото. . . .

Илийчо. Както го е Господ научил. Аз братски джлг рекох да си изпжлня: да поканя. Пжк като неще — воля му. Какво друго мога да направя, бабо Красо?

Б. Краса. Тжй Илийчо.

Илийчо. Аз си отивам, пжк ти пак му похорати, като са вжрне. Ние ще вжзчакваме. (Излиза).

V.

Баба Краса остава самичка, подпушва луличка и клатй глава, като се нещо размисля.

Над куминя кукумявката проплаква.

Б. Краса. (Незджржана, става, удря с делафя о камината и прокжлдава). Умразницата му с умразница! Хжш, мари пустио! Че-